

τσατάλι

τσατάλι, το, κ. τσατάλα, η, ουσ. [<τουρκ. *çatal*], το τσατάλι· σκληρό ξύλο διχαλωτό από το ένα του άκρο, που το χρησιμοποιούσαν τα παιδιά για να τεντώνουν στις δυο άκρες του τα λάστιχα της σφεντόνας τους: «απάνω στο τσατάλι της σφεντόνας του είχε χαραγμένα πόσα πουλιά είχε σκοτώσει»·

- *έγιναν τα νεύρα μου τσατάλια*, βλ. λ. [νεύρο](#)·

- *έπεσε τσατάλα*, επιβλήθηκε ξυλοδαρμός: «όταν έμαθε ποιος ήταν αυτός που έκανε τη ζημιά, έπεσε τσατάλα»· βλ. και φρ. *έφαγε τσατάλα*·

- *έφαγε τσατάλα*, δέχτηκε σκληρές επιπλήξεις: «τον έπιασε ο διευθυντής του να κοιμάται στην αποθήκη κι έφαγε άγρια τσατάλα»·

- *μου 'γινε τσατάλι* (*ενν. ο πούτσος, ο ψώλος, η πούτσα, η ψωλή, το πέος, το καυλί*), ήρθε σε κατάσταση στύσης: «μόλις την είδα να περνάει από κοντά μου, μου 'γινε τσατάλι». Από παρομοίωση της σκληρότητας που έχει το πέος, όταν βρίσκεται σε κατάστασης στύσης, με το σκληρό διχαλωτό ξύλο της σφεντόνας·

- *την έφερα τσατάλα*, (για γυναίκες), της άνοιξα τα πόδια της για να της επιβάλω τη σεξουαλική πράξη: «στην αρχή αντιστεκόταν, αλλά μόλις την έφερα τσατάλα, της τον κάρφωσα». Σχηματική παρομοίωση του ανοίγματος των ποδιών με το διχαλωτό τσατάλι της σφεντόνας.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας